

смерть: можемъ ли при тѣзи мысалъ да са неспланиамъ съ радость?

Искате ли, слушатели, и на опитъ да видите че и плачътъ и радостта равно на Бога са приатны? Послѣдшайте слѣднето произшествіе (1). Двама иноцы (калдѣри), ведижъ повѣгнали отъ своя си манастиръ, та паднали въ тежкы грѣхъ. И светинѣ съгрѣшаватъ; но тѣ скоро са покаиватъ, ставатъ. И тѣзи иноцы скоро са свѣстили; тозь часъ са върнали въ манастиръ си, и на настоятеля си открили грѣхътъ. Настоятельтъ по обычаю опредѣлялъ имъ приличното наказание, което было, ето какво: Тѣ были должны да прежневатъ нѣколко врѣме въ по особы станчкы, везъ да излѣзватъ на никадѣ, и да са хранатъ съ хлѣвъ и вода. Когато тѣ си свършили опредѣленното врѣме, на настоятеля манастирскы было открыто на сѣнь отъ горѣ, че са процава всичко на съгрѣшилитѣ иноцы. На слѣдныа день настоятельтъ заповѣдалъ да ги ослободатъ отъ затвора. И ето тѣмъ са явили; но каква чѣдна разлика была междъ имъ! Единъ отъ тѣхъ былъ кървенъ и пзленъ, като ли че са е хранилъ съ най вкѣсна храна; другыа, на протнез, былъ сѣхъ и слабъ, като ли че не былъ маз цѣла година нищо. Като са очѣдвалъ на тѣзи разлика настоятельтъ попыталъ първыа: ты като вѣше затворенъ какво прави? Язъ, отговорилъ

[1.] Прологъ на 15 апр.